

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CI. — Wydana i rozesłana dnia 13. czerwca 1918.

Treść: (№ 205.—209.) 205. Rozporządzenie o dopuszczalności rzeczowo skutecznego zakazu pozbywania i obciążania na rzecz „Funduszków opieki dla powracających wojowników“. — 206. Rozporządzenie o administracyjnym załatwianiu roszczeń syndykalnych przeciw państwu. — 207. Rozporządzenie o uchyleniu obowiązku przedkładania odpisów rejestru czynności notaryuszy prezydentowi izby notaryalnej. — 208. Rozporządzenie, którem w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych zmienia się częściowo rozporządzenie z dnia 31. marca 1918 w sprawie obrotu zastępczymi środkami żywności. — 209. Rozporządzenie, w sprawie przejściowej zmiany niektórych postanowień regulaminu ruchu dla kolei żelaznych.

205.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 6. czerwca 1918

o dopuszczalności rzeczowo skutecznego zakazu pozbywania i obciążania na rzecz „Funduszków opieki dla powracających wojowników“.

Na zasadzie § 14. trzeciej noweli częściowej do powszechnej księgi ustaw cywilnych (rozporządzenie cesarskie z dnia 19. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 69) zarządza się, że zakaz pozbywania i obciążania skuteczny przeciw trzecim osobom z tego powodu, że został wpisany do księgi publicznej, może być ustanowiony także na rzecz „Funduszków opieki dla powracających wojowników“, których statut został ogłoszony reskryptem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 8. stycznia 1917.

Schauer wlr.

206.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości i Ministra skarbu z dnia 6. czerwca 1918,

o administracyjnym załatwianiu roszczeń syndykalnych przeciw państwu.

§ 1.

W sprawach syndykalnych prezydium wymienionego w § 8. ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112, sądu krajowego wyższego jest właściwą władzą administracyjną w rozumieniu § 15. A, ustęp 2. do 4., instrukcji służbowej dla prokuratury skarbu (rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 9. marca 1898. Dz. u. p. Nr. 41.)

§ 2.

Gdy na zasadzie ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112. zgłoszone zostanie w prezydium sądu krajowego wyższego roszczenie o zwrot szkody, to prezydium to winno zasięgnąć po zbadaniu stanu sprawy opinii prokuratury skarbu. Jeżeli podnoszący roszczenie o zwrot szkody zwraca się do prokuratury skarbu lub jeżeli wniósł on skargę bez poprzedniego zgłoszenia, to prokuratura skarbu winna, w razie potrzeby po zażądaniu odnośnych aktów, przesłać swą opinię prezydium sądu krajowego wyższego.

Prezydium sądu krajowego wyższego orzeka o roszczeniu, ewentualnie po wysłuchaniu senatu administracyjnego (prezdyalnego) sądu krajowego wyższego.

Jeżeli szkodę spowodował wskutek własnego zawinienia funkcjonaryusz zarządu skarbowego, to przed powzięciem uchwały należy porozumieć się z krajową władzą skarbową.

§ 4.

Jeżeli prezydium sądu krajowego wyższego uważa roszczenie za ustawowo nie uzasadnione, to ma odrzucić roszczenie o zwrot szkody. Przez to uważa się zarazem prokuratoryę skarbu za upoważnioną do wdania się w spór.

Jeżeli jednak prezydium sądu krajowego wyższego uważa roszczenie za ustawowo uzasadnione, to jeżeli prokuratorya skarbu jest takiego samego zdania, a kwota odszkodowania, jaka ma być zapłacona, nie przekracza 6000 K, winne ono zarządzić zwrot i prosić krajową władzę skarbową o wyasygnowanie przyznanej kwoty, w przeciwnym zaś razie winno przedłożyć akta wraz z własnym wnioskiem Ministerstwu sprawiedliwości, które rozstrzyga w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

Jeżeli w jakiejś sprawie więcej osób zgłosiło roszczenia lub jeżeli należy spodziewać się dalszych zgłoszeń, to miarodajną jest łączna kwota szkody.

§ 5.

Przyznając zwrot szkody, należy zarządzić także co potrzeba celem ściągnięcia kwoty regresowej od ponoszącego winę urzędnika. Prezydium sądu krajowego wyższego upoważnione jest do darowania za zgodą krajowej władzy skarbowej kwot regresowych do wysokości 1000 K, jeżeli zachodzą okoliczności, zasługujące na szczególne uwzględnienie.

§ 6.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. grudnia 1869, L. 23103, Nr. 44. Dziennika rozporządzeń Ministerstwa skarbu traci moc obowiązującą odnośnie do roszczeń podnoszonych na zasadzie ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112.

Co do zachowywania tych zwrotów ma zastosowanie rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. marca 1911, L. 18154, Nr. 82, Dziennika rozporządzeń Ministerstwa skarbu.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie do zawisłych już spraw tylko o tyle, o ile ich nie przedłożono jeszcze Ministerstwu sprawiedliwości lub Ministerstwu skarbu.

Schauer wtr.

Wimmer wtr.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 7. czerwca 1918

o uchyleniu obowiązku przedkładania odpisów rejestru czynności notaryuszy prezydentowi izby notaryalnej.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, celem zaoszczędzenia papieru i pracy:

§ 1.

Aż do odwołania należy zaniechać sporządzania wierzytelnego odpisu rejestru czynności notaryusza i przedkładania tego odpisu prezydentowi izby notaryalnej (§ 115. ord. not.).

208.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Schauer wtr.

208.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 9. czerwca 1918,

którem w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych zmienia się częściowo rozporządzenie z dnia 31. marca 1918. Dz. u. p. Nr. 125. w sprawie obrotu zastępczymi środkami żywności.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

Artykuł 1.

§ 2. rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 31. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 125, w sprawie obrotu zastępczymi środkami żywności opiewać będzie:

„Zastępcze środki żywności, które dowodnie już przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia znajdowały się w obrocie, można sprzedawać bez formalnego zezwolenia aż do 31. sierpnia 1918, jeżeli zresztą odpowiadają istniejącym przepisom ustawowym; po owym dniu potrzeba takiego zezwolenia.“

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Paul wlr.

209.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 10. czerwca 1918,

w sprawie przejściowej zmiany niektórych postanowień regulaminu ruchu dla kolei żelaznych.

Na zasadzie § 2., ustęp (1), regulaminu ruchu dla kolei żelaznych z dnia 11. listopada 1909, Dz. u. p. Nr. 172, zarządza się na czas trwania spowodowanych wojną nadzwyczajnych stosunków następujące przejściowe zmiany przepisów regulaminu ruchu dla kolei żelaznych:

§ 1.

Termin dwu miesięczny, ustanowiony w § 6., ustęp (3), r. r. dla wejścia w życie podwyższeń taryfowych i innych utrudnień warunków przewozu, skraca się przejściowo na dni 14.

§ 2.

Osobom cywilnym, podróżującym w ściślejszym obszarze wojennym, jest zabronione kontynuowanie podróży poza stację, do której opiewa ich bilet, tudzież użycie drogi innej, niżeli oznaczonej na bilecie.

W powyższych celach nie wolno tedy w ściślejszym obszarze wojennym skutecznie dopłaty w pociągu według przepisów § 16. r. r.; także w szerszym obszarze wojennym i w głębi kraju jest taka dopłata tylko o tyle dopuszczalna. o ile cel podróży i cała droga znajduje się poza ściślejszym obszarem wojennym.

Osoby cywilne, przekraczające ten zakaz, będą stosownie do § 11., ustęp (1), r. r. wyłączone od przewozu i karane według rozporządzenia ministerjalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywną od 2 do 100 koron lub aresztem od 6 godzin do 14 dni.

§ 3.

Wszelkie przesyłki pakunków podróżnych i pośpieszne, które zostały nadane albo mają być

wydane w szerszym lub ściślejszym obszarze wojennym lub przesyłki tego rodzaju, przechodzące przez te obszary, mogą być wydane, odmiennie od przepisu § 34., ustęp (2), r. r., nie tylko na stacji przeznaczenia, lecz także na innym dworcu kolejowym, znajdującym się w tej samej miejscowości lub jego okolicy; wydania można żądać dopiero w dziesięć dni po nadejściu pociągu, do którego pakunek nadano. Terminy, bieżące według regulaminu ruchu dla kolei żelaznych od nadejścia pociągu, rozpoczynają się więc także dopiero z upływem ustanowionego niniejszem terminu dni 10.

§ 4.

Zwłoki należy, odmiennie od przepisu § 45., ustęp (1), r. r., przyjmować do przewozu także w wozach otwartych, jeżeli one znajdują się stosownie do przepisu § 44., ustęp (3), r. r., w hermetycznie zamkniętym, silnym opakowaniu metalowym, a opakowanie to osadzone jest tak mocno w skrzyni drewnianej, że nie może się tam przesunąć i jeżeli nadto skrzynia ta jest zaopatrzona nieprzemakalnym pokrowcem lub przykryta całkowicie nieprzemakalnym nakryciem.

Postanowienie to nie dotyka przepisu § 45., ustęp (1), r. r., według którego zwłoki, nadawane w karawanach zupełnie osłoniętych, mogą być przewożone wozami otwartymi.

§ 5.

Odmiennie od przepisu § 56., ustęp (1), lit. k, r. r. nie należy przyjmować na austriackich stacjach kolejowych w celu przewozu do austriackich stacji kolejowych przesyłek z listami przewozowymi, w których wyrażono żądanie, że towar ma pozostać na kolei.

§ 6.

Odmiennie od przepisów § 64. r. r. nie jest kolej obowiązana zezwalać na tymczasowe przyjęcie towaru na skład.

Przyjęcie i przewóz nastąpi raczej tylko w miarę rozporządzalnych środków ruchu i pociągów, a to przy ładunkach całowozowych dopiero w chwili przygotowania wozów.

§ 7.

Odmiennie od przepisów § 66., ustęp (1), r. r., nie są koleje obowiązane towary, które według taryfy mają być przewożone wozami krytymi, do takich wozów ładować. Wysyłający nie ma prawa przepisywać w liście przewozowym

użycia krytych wozów. W razie użycia wozów otwartych lub zaopatrzonych w pokrywy nie odpowiadają koleje za szkody, jakie dla towaru mogą powstać z niebezpieczeństwa połączonego z tym sposobem przewozu, także wtedy, jeżeli zaniechano umieszczenia w liście przewozowym odnośnej umowy z wysyłającym, przewidzianej w § 86., ustęp (1), liczba 1.

§ 8.

Przewidziany w § 74., ustęp (2), r. r., obowiązek kolei do zażądania od wysyłającego w razie przeszkód w przewozie, by rozrządził towarem, ma być traktowany według przepisów rozporządzenia z dnia 26. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 173.

§ 9.

Odmienne od przepisu § 76., ustęp (3), r. r., można zamiast w stacji przeznaczenia, oznaczonej przez wysyłającego, wydać towar w innej stacji, znajdującej się w tej samej miejscowości; nie wolno jednak pobrać wyższego przewoźnego, niżby ono wynosiło w razie wydania towaru na stacji, oznaczonej przez wysyłającego.

§ 10.

Odmienne od przepisu § 80., ustęp (c), r. r., ma kolej prawo towary, których wyładowanie należy do odbiorcy, wyładować jeszcze przed upływem terminu wyładowania. W takim razie nie wolno jednak żądać zapłaty kosztów wyładowania.

§ 11.

Jeżeli z powodu nadzwyczajnych stosunków spowodowanych wojną regularne rozwikłanie ruchu towarowego na poszczególnych stacjach jest niemożliwe, natenczas po zasięgnięciu zezwolenia władzy nadzorczej i odpowiedniemi ogłoszeniami w dzienniku rozporządzeń dla kolei żelaznych i żeglugi mają zastosowanie co do wydawania towarów w stacjach wymienionych w ogłoszeniu następujące zmiany przepisów regulaminu ruchu dla kolei żelaznych:

1. Uchyla się przepis § 80., ustęp (1), r. r., według którego termin do odebrania towarów musi wynosić przynajmniej 24 godzin. Kolej ma

prawo skrócić ten termin według swobodnego uznania przez wywieszenie ogłoszenia na stacjach aż do 6 godzin, uchylając zaraz odnośne postanowienia taryfowe.

2. Postanowienia § 81., ustęp (1), r. r., o terminie dla wykupienia listu przewozowego, uchyla się. Opierając się na nich taryfowe postanowienia wykonawcze tracą tedy moc obowiązującą. Odbiorca jest obowiązany wykupić list przewozowy w ciągu terminu odebrania ustanowionego przez wywieszenie ogłoszenia na stacji przeznaczenia i towar zaraz odebrać.

3. Jeżeli na stacji przeznaczenia nie ma odpowiednich magazynów kolejowych lub jeśli w magazynach tych nie ma miejsca albo potrzeba ich na inne cele, natenczas kolej może nieodebrane towary na koszt i niebezpieczeństwo uprawnionego do rozporządzania nimi oddać na skład gdzieindziej albo złożyć obok kolei na otwartym miejscu alboważ sprzedać przez urząd kolejowy. Zawiadomienie wysyłającego lub odbiorcy o nastąpić mającej sprzedaży nie jest potrzebne.

4. Jeżeli zajdzie przeszkoda w odstawieniu towaru, wówczas kolej jest tylko wtedy obowiązana stosownie do § 81. r. r. zawiadomić wysyłającego o przyczynie przeszkody i zasięgnąć jego zarządzenia, jeżeli towar może być na stacji przeznaczenia bezpiecznie przechowany w magazynach kolejowych. W razie przeciwnym może kolej sprzedać towar zaraz bez poprzedniego zawiadomienia wysyłającego i odbiorcy.

§ 12.

Ulegające gniciu materiały, wymienione pod liczbą 1 i 2 rozdziału VI załącznika C do regulaminu ruchu dla kolei żelaznych należy odmiennie od przepisów pod VI, A, (2), a), 2, a), przyjmować do przewozu także w czasie od dnia 1. marca do dnia 31. października, przestrzegając warunków ustanowionych pod VI, A, (2), a), 2, b), dla przewozu w czasie od listopada do końca lutego.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Rozporządzenie z dnia 19. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 391, uchyla się niniejszem.

Banhaus wlr.